

Villányi László

HARMADIK TAVASZUNK

Gondoltad volna, hogy harmadik tavaszunkon
izgatottan várjuk a rozsdafarkúak jöttét,
vajon újra fészket raknak-e ajtónk fölött;
gondoltad volna, hogy madarak sokasága fürdik
tavacsánkban, sebesen burjánzik a tavirózsa,
életre kel a vízijácint, a sásliliom, a pántlikafű;
gondoltad volna, hogy az ebédhez kertünkéből
hozod az illatos spenótot, a vacsorához a retket,
az újhagymát, s elülteted a paradicsom palántáit;
gondoltad volna, hogy szép sorjában virágozik
a som, az estike, a pünkösdi szegfű, érik a meggy,
pirosodik a málna, szaporodnak a szőlő levelei;
gondoltad volna, hogy Ásványráró határában
leszállunk a bicikliről, mert minden madártani
törvény dacára látjuk: hátrafelé röpül egy kócsag.

HATVAN ÉVEN TÚL

Hunyadi utca, Kálvária utca, Pásztor utca, Pápai út,
ahol bizonyosan mindegyikünk járt gyerekkorában,
betévedhettél a Lomb utcába, én meg a Közép utcába,
láthattál focizni a Nádor téren, a Szent György téren
nézhettük, miként vonulnak az elefántok, puputevék,
egymás mellett kurblizhattuk bakancsunkra korcsolyánkat,
bolyonghattunk a nádasban, összekoccanhattok szánkónk
a Kálvárián (semmit sem tudva róla, hogy vesztőhely volt
hajdan a dombon), málnaszörpöt ihattunk a Harcsában,
biciklizhattunk a Rába felé, önfeledten lubickolhattunk
sárga vizében, megcsodálhattuk a szitakötők színeit,
akárha még mindig várakoznánk a sorompónál, olvasva,
hatvan éven túl is zárva tartható, míg megérkezik vonatunk.